LIPOVEC

NOVINY OBCE HORNÉ SRNIE

NOVEMBER 1994 č. 4 ROČ. III

Vážený čitateľ!

Náš obecný časopis končí tretí ročník svojej existencie. Tohtoročné jesenné vydanie LIPOVCA je zamerané trojtematicky.

Venované je vzácnemu jubileu základnej školy, ktorá začiatkom škol. roku 1994-95 si pripomenula *60. výročie* postavenia budovy štátnej školy v Hornom Srní.

Za 6 desaťročí naša hornosrnianska ALMA MATER pripravila desiatky mladíkov a diev na štúdium v stredných školách i školách vysokých.

Ďakujeme budovateľom školy a hlavne obetavým učiteľom, ktorí v nej pôsobili. Do ďalších desaťročí prajeme našej škole iniciatívnych a tvorivých pedagógov, múdre a prezieravé vedenie a ochotných a po vedomostiach túžiacich žiakov.

Druhé výročie na ktoré si spomíname nie je okrúhle, ale je významné tým, že je vyjadrené tromi rovnakými číslicami: *555. výročie* prvej písomnej zmienky o našej obci VILLA ZERNY. Prajeme Hornému Srniu stály rozvoj ekonomický, spoločenský a kultúrny.

Opadané listy zo stromov a predlžujúce sa noci sú predzvesťou zimného slnovratu. Kresťanstvo asi zámerne a symbolicky na toto ročné obdobie ustálilo najkrajšie sviatky roka *VIANOCE*.
Zámerne im predchádzajú aj iné sviatky, akoby predzvesť Vianoc a náš ľud k nim vytvoril prekrásne a múdre pranostiky. Čerpajme aj my z múdrosti starých otcov.

Všetkým občanom vinšujeme radostné, pokojné a požehnané vianočné sviatky.

REDAKCIA.

Naša škola oslavuje

Vážení občania, o tom, ako to bolo so školstvom v našej obci sa píše a bude sa písať na inom mieste a v ďalších vydaniach tohoto časopisu. Treba však zdôrazniť, že podstatná zmena v tejto oblasti vznikla postavením Ľudovej školy v r. 1934. Na túto dobu to bola veľkolepá stavba, čo svedčí aj tým, že ešte dnes, po 60. rokoch, bez najmenších úprav stále slúži svojmu účelu. Boli to dobrí majstri, ktorí ju stavali za výdatnej pomoci našich občanov.

Chcem však pripomenúť, že aj ďalšie prístavby školy ukončené v r. 1960 a v r. 1991 a mnohé úpravy školského areálu, ktoré sa uskutočnili, alebo uskutočňujú sú výsledkom Vašej výraznej pomoci, za čo Vám patrí poďakovanie.

Viacerí z nás prešli rôznymi typmi škôl, ale určite máme najkrajšie spomienky na tú prvú - základnú školu. Všeličo sme v nej zažili. Príjemné i menej príjemné. Po rokoch sa na to menej príjemné zabudne a zostanú len tie pekné spomienky. Spomienky na svojich učiteľov, spolužiakov ... . Určite si spomenieme na svoju prvú pani učiteľku, aj na ostatných učiteľov.

Z pohľadu detí na "dobrých i zlých" ale s odstupom rokov si uvedomujeme, že každý učiteľ, ktorý nás učil, sa nám snažil dať do života čo najviac. Záležalo len na nás, koľko sme chceli toho prijať. A tak je to aj teraz.

Máme veľkú radosť z toho, že žiaci našej školy si veľmi dobre počínajú v štúdiách na gymnáziách, SOŠ, SOU, mnohí z nich úspešne pokračujú na vysokých školách a nachádzajú aj dobré uplatnenie v zamestnaní. Je mnoho našich bývalých žiakov, ktorí "prerástli" svojich učiteľov. A to je dobrý znak školy. Želáme si, aby ich bolo čo najviac.

Dovoľte mi, aby som Vás všetkých, ktorí Ste do našej školy chodili, alebo chodíte srdečne pozdravil a zaželal Vám veľa zdravia, šťastia a spokojnosti.

Zároveň Vás pozývam na slávnostnú akadémiu, ktorá sa uskutoční 25. novembra 1994 o 17.00 hod. v ZK.

V kultúrnom programe vystúpia terajší, aj bývalí žiaci našej školy.

Florián J a n t o l á k
riaditeľ ZŠ

Dobrá škola, dobrí učitelia

Len ten národ môže napredovať, ktorý má vzdelaných ľudí - povedal ktosi chytrý. Základom vzdelanosti, na ktorom sa buduje ďalšia nadstavba, sú základné školy. Plusom prvej Československej republiky bolo, že od samého počiatku bola aj na Slovensku, kde dovtedy neexistovalo základné, stredné a samozrejme ani vysoké školstvo v slovenčine, venovaná zvýšená pozornosť budovaniu nových škôl a výchove nových slovenských učiteľov. Tak aj Horné Srnie prišlo k novej budove základnej školy, výročie otvorenia ktorej si pripomíname. Na jej výstavbe boli zamestnaní aj rodičia mnohých z nás.

V roku 1951 som ako prváčil nastúpil do triedy na jej prízemí. Na ten deň som sa tešil a možno aj preto si ho doteraz pamätám. Pamätám si osobu našej prvej pani učiteľky Lonekovej, ktorá nám v ten prvý deň rozdávala cukríky a na spolužiažku v prvej lavici, ktorá pritom usedavo plakala. Pamätám sa ako bol v triedach nad dverami kríž. Pamätám sa ako sme sa vždy v prvej triede všetci nahlas postojačky pred prvou vyučovacou hodinou modlievali a na stene nad nami pritom visel obraz prezidenta Gottwalda. Pamätám sa aj na deň, keď prišiel do triedy školník a dal kríž zo steny dole. A samozrejme mám, tak ako všetci ostatní, veľa, veľa ďalších spomienok na školu, na spolužiakov a na

učiteľov. A tu by som chcel niečo povedať. Úroveň školy nerobí honosná budova. Nerobí ju ani vybavenie školy. Ani to, či je škola v meste, alebo na dedine. Úroveň školy robia učitelia, vedenie školy a zas len učitelia. V škole v Hornom Srní som mal šťastie na dobrých učiteľov. Od prvej triedy až po ôsmu. Začnem pani učiteľkou Lonekovou, Hladkou, Muškom, Jantovou, pokračujúc Rajczym, Mikoláškom a ďalšími. Zvlášť by som však chcel spomenúť tri výrazné postavy - pána učiteľa Loneka, pani učiteľku Stančíkovú a riaditeľa školy pána učiteľa Petra, ktorý učil kedysi aj moju mamu. Pán učiteľ Lonek nás naučil na hodinách matematiky a fyziky myslieť, rátať a hlavne logicky rozmýšľať - filozofovať. Pani učiteľka Stančíková nás naučila slovenskú slovenčinu (na rozdiel od srňanskej), vypestovala v nás lásku k histórii a naučila nás hlavne poriadku a dôslednosti. Jej slová "píš pekne, píš pekne, trhám, trhám" - a skutočne aj stránky v zošite trhala - si pamätám dodnes. Rovnako ako vybrané slová ako jej básničky. Riaditeľ Petro nám občas vykriveným palcom za ušami zas pripomínal, že "ty to dokážeš, ty to dokážeš, len sa uč!" Vďaka našim učiteľom sme boli výborne pripravení do života. Naviac nás učitelia a riaditeľ Petro tlačili študovať, vysvetľovali nám význam štúdia. Veľa sme vedeli a hlavne sme po čase zistili, že vieme viac ako žiaci z iných škôl, s ktorými sme sa v živote stretli. Tým sme stratili všetky komplexy, ak sme aj nejaké mali. Tak nám potom nerobilo problémy mnohým vyštudovať stredné školy, prípadne vysoké školy, presadiť sa aj v práci. Nebáli sme sa ísť študovať na stredné školy aj do Prahy, pred ktorou mjú mnohí Slováci komplexy doteraz. A môžem povedať, že sme tam vďaka dobrým základom z našej školy doma problémy nemali. A ďalej sme potom mohli postúpiť aj na vysoké školy a potom cez konkurzy bez problémov aj na ďalšie štúdium do zahraničia. Ja napríklad do vtedajšieho Sovietskeho zväzu do 4. ročníka na Fyzikálnu fakultu Moskovkej štátnej univerzity M.V. Lomonosova. Myslím si, že základy toho boli kdesi dávno u nás doma na základnej škole. Opakujem však, že tie dobré základy boli nie v budove školy, ale v prvom rade v učiteľoch, ktorí nás v tej škole učili. Týmto našim učiteľom by som sa chcel preto za seba a aj za mojich spolužiakov pri tejto príležitosti aspoň takto poďakovať. A ak žijú, popriať im aj dobrého zdravia.

Žiakom základnej školy v Hornom Srní chcem popriať usilovnosť, zvedavosť a dobrých učiteľov. A aby sa nebáli ísť ďalej študovať. Ekonomicky boli aj horšie časy ako sú teraz. Pretože sám pracujem v školstve, kolegom učiteľom želám to, čo si želáme aj my u nás v škole.

Doc. RNDr. Ing. Jozef LIPTÁK CSc.
Filozofická fakulta Univerzity Komenského v Bratislave

História školstva v našej obci (1840 - 1934)

Iste viete, že prvé písomné záznamy o našej obci sú z roka 1439. Vtedajšia usadlosť Villa Zerny patrila k hradu Súča.

Vývojom usadlostí sa menili aj podmienky pre rozvoj vzdelanosti a kultúry. Už od roku 1840 chodili deti do Nemšovskej školy. A práve v tomto roku bola u nás zriadená jednotriedna cirkevná škola. Bola v komore prvého učiteľa Václava Mitúcha. Vyučovanie detí prebiehalo v slovenskom jazyku.

Až v roku 1866 bola postavená u nás prvá škola. Starší občania si ju dobre pamätajú. Mimo vyučovacieho priestoru tu bol aj byt pre učiteľa. Budova bola postavená v priestoroch dnešného parku. V tomto roku pri cholerovom more zomrel učiteľ Václav Mitúch.

Novozvolený učiteľ Šimún Valo pokračoval vo vyučovaní v materinskom jazyku aj napriek tomu, že vláda a školská vrchnosť podporovali maďarizáciu obyvateľstva.

Druhá trieda bola pristavená v roku 1907 a súčasne k nám prišla nová učiteľka Kristína Körperová. Neodolala príkazom a začala vyučovať v maďarskom jazyku. Naviac si zmenila priezvisko na Körmendi.

Táto skutočnosť nezlomila učiteľa Šimúna Valu a ďalej vyučoval v materinskom jazyku. Pomáhal občanom, ako vedel. Čítal a písal im rôzne písomnosti.

Bol to učiteľ, radca, nábožensky založený a plnil aj funkciu organistu v kostole. Občania ho po smrti dlho a s láskou spomínali. Zomrel v roku 1912.

Nový učiteľ Dionýz Stríženec začal vyučovať v roku 1913, ale zradil rodnú reč. Prispôsobil sa svojej manželke Kristíne Körmendi. Zmenil si priezvisko na Sömodyi a vyučoval v maďarskom jazyku. Od toho času sa u nás v škole vyučovalo len v maďarčine. A trvalo to až do skončenia 1. svetovej vojny. V nej ostal nezvestný učiteľ Dionýz Sömodyi.

Učiteľka Kristína Körmendi po 28.10.1918 uznala svoju chybu a opäť začala vyučovať v slovenčine. Na pomoc jej prišla vyučovať rehoľníčka Zbislava z Čiech a učila v slovenskom jazyku. Kristína Körmendi odišla na vlastnú žiadosť v roku 1920 a na jej miesto nastúpila učiteľka Margita Procházková.

Stav budovy cirkevnej školy bol biedny, ale, činnosť učiteľov a fary bola pozoruhodná. Škola sa stala základom rozvoja vzdelanosti a kultúry v obci. Mimo vyučovacieho procesu boli poriadané rôzne výstavky ručných prác a vzdelávacie náukovedy pre staršiu mládež. Učitelia vedno s v.d.p. Ignácom Dierom urobili na poli pochopenia kus dobrej práce. Bola zriadená štátna ľudová škola, ale plánované učebne sa k cirkevnej škole nepodarilo pristaviť. Došlo k dohode a vyučovanie prebiehalo striedavo. Je to pozoruhodná skutočnosť, ako chápali naši predkovia toleranciu a dobromyselnosť v živote spoločnosti. Hľadali riešenie, nie prekážky.

Postupne sa zvyšoval počet detí v škole. V šk. roku 1926-1927 ich bolo 125, ale v roku 1930 až 300 žiakov.

Problém s nedostatkom miesta v škole riešili prosbami, žiadosťami, ale naposledy si sami pomohli. Prišiel nový správca školy Ján Petro. Bolo to v roku 1930. Najskôr, v roku 1931 prenajali miestnosť v rodinnom dome Jána Galku pre potreby 3-ho postupového ročníka. V roku 1932 sa správca školy Ján Petro stal aj starostom obce a nástojčivo zdôvodňoval potrebu výstavby novej školy. Pracoval výborne, lebo už v roku 1933 bol vypísaný súbeh na projekt a stavbu školy. V tom čase bolo v cirkevnej škole 120 a v štátnej 167 žiakov a otvorili už 4-tý postupový ročník.

Stavbu školy získala firma Rudolfa Valouška z Prostějova cestou konkurzu. V druhej polovici júna za výdatnej pomoci obyvateľov obce boli začaté práce na stavbe s cieľom, aby do konca roka bola hrubá stavba pod strechou. Štát prispel subvenciou 150 tis. Ks a okres 10 tis. Ks. To bolo určené na materiál a práce v roku 1933.

V tom čase bola aktivita občanov pri zlepšovaní podmienok v obci na vysokej úrovni a preto bolo samozrejmé, že pri výstavbe školy boli mnohí zamestnaní. Organizácia práce a výkony pracovníkov firmy pána Valouška boli na vysokej profesionálnej úrovni. Táto skutočnosť prispela k urýchleniu výstavby tak, že **už 23. septembra 1934 bola škola odovzdaná do užívania.**

Hodnota stavby bola odhadnutá na 605 tis. Ks. Bola to moderná budova a označili ju ako najkrajšiu školu na trenčiansku.

Mimo hmotných hodnôt pribudla do obce **ustanovizeň** kde sa zvyšujú duševné hodnoty. Veď škola bola a je pre každého. Určite aj Vám ostali milé spomienky zo školy na celý život.

Slávnosť otvorenia školy bola mimoriadna udalosť v obci. Jej priebeh Vám priblížim vlastnoručným popisom osobou najpovolanejšou. Do kroniky vtedajší správca školy starosta obce a kronikár Ján Petro napísal (rok 1934 strany 32 až 33):

Stavba novej budovy štátnej ľudovej školy bola dokončená a nová škola otvorená bola dňa 23. septembra 1934 za účasti zástupcov úradov a mnohých hostí z celého okolia.

Referát Mšano zastupoval p. okres. školský inšpektor Gustáv Šimko, okresný úrad p. Cyril Svoboda, aktuárny riaditeľ, tech. odd. ing. J. Janečka, prednosta tech. odd., prezident moravsko-slovenských cementáreň p. Dr. Leopold Špíšek, generálny riaditeľ p. ing. Richard Špíšek, obvodný notár p. Valér Husár a ako hosť p. poslanec N.S. Ferdinand Benda a mnoho iných hostí z okolia.

Slávnosť zahájená bola vysviackou novej budovy, ktorú previedol miestny dp. farár Cyril Žembery.

Starosta obce a správca školy Ján Petro privítal prítomných zástupcov úradov ako aj hosťov a vo svojom preslove poukázal na veľký a radostný tento okamžik, ktorého sa miestna obec dožíva. Vrele poďakoval všetkým tým, ktorí sa akokoľvek pričinili o uskutočnenie tohoto veľkého a krásneho diela.

Okresný školský inšpektor p. Gustav Šimko

ďakuje miestnym občanom za pochopenie ktoré ukázali týmto krásnym dielom a kladie dôraz na to, aký veľký je rozdiel medzi bývalou maďarskou školou a terajšou slovenskou, ktorá vychováva slobodných občanov štátu a nie otrokov ako bývalá škola maďarská.

Pozornhodný bol prejav zástupcu miestnych cementáreň p. Dr. L. Spíška, ktorý poukázal na to, ako je dnes, v dobe ťažkej hospodárskej kríze vzdelanosť ducha i srdca základom pre tvorenie existencie ľudu i jednotlivca.

Ďalej nasledovaly ešte prestovy: p. poslanca Ferd. Bendu a staviteľa p. Rudolfa Valouška. Oba menovaní poukázali na dôležitosť toho ako Slovensko aj po stránke kultúrnej snaží sa napredovať s inými zemiami, pričom prajú školskému dorastu, aby bol radosťou rodičov a p. staviteľ L. Valoušek odovzdáva kľúče od novej budovy starostovi obce, ktorý mu v mene všetkých občanov ďakuje za vzorné prevedenie práce stavby školy ktorá je vzorom pre školské budovy vôbec.

Potom zaspievaná bola trojhlasne pieseň Čo je škola nám žiakmi V. roč. a žiačka I. tr. Magdolena Lacková predniesla báseň „Naša škola". Slávnosť zakončená bola štátnymi hymnami, ktoré zahrala hudba miestnej cementárne.

Po slávnosti bola prehliadka novej školy a spoločný obed.

Po otvorení štátnej školy sme mali v obci dve školské budovy. Pôvodná cirkevná s dvomi triedami slúžila ďalej svojmu účelu. Svorne vychovávali deti tak, aby spoločne budovali obec a vlasť.

Ďalšiemu rozvoju školstva v obci sa budeme venovať v obecných novinách Lipovec v článkoch "Od usadlosti k modernej obci".

Pri tejto príležitosti chceme zvlášť pozdraviť ešte žijúcich občanov, ktorí sa na stavbe školy zúčastnili. Veď sa podielali na záslužnej práci.

Pozdrav a poďakovanie patrí všetkým predchádzajúcim a terajším učiteľom a pracovníkom školstva za ich prácu.

Alojz K r a j č í

Z kroniky učiteľov

Pri výročiach významných udalostí sa spravidla venuje pozornosť aj osobnostiam ktorých zásluhy alebo činnosť sa viažu k udalosti, ktorú si spoločnosť pripomína.

Rok 1994 sa dostáva do vedomia našich občanov ako významné šesťdesiate výročie posviacky budovy Štátnej ľudovej školy v Hornom Srní a zahájenie výuky v jej priestoroch.

Históriu školstva v našej obci nájdete na iných stranách Lipovca, mojou úlohou je aspoň stručne sa venovať tomu kto sa na tomto v tej dobe veľkolepom diele podieľal najviac.

Kľúčovou osobnosťou pri realizácii tohoto diela bol mladý učiteľ Ján Petro. Narodil sa 22.12.1902 v Žibritove, okr. Krupina. Pochádzal z roľníckej rodiny, gymnázium a učiteľský ústav absolvoval v Banskej Štiavnici. Po štúdiách pôsobil ako učiteľ v Čistej u Rakovníka, Plánoch, Potvorove a Poprade. Odkiaľ prišiel 1.2.1930 do Horného Srnia a bol ustanovený za správcu Štátnej školy.

V r. 1932 pri náhlej smrti starostu obce Františka Brunnera (vedúceho polesia) prevzal úrad starostu obce. Za jeho pôsobenia sa urobilo v obci veľa

akcií, z ktorých najdôležitejšie boli: regulácia koryta rieky Vláry, výstavba nového hasičského domu (dnešný dom pani Boháčkovej pri kaplnke sv. Jána), zaslúžil sa o výkup pozemkov pre výstavbu novej školy a za jeho pôsobenia sa s výstavbou započalo a škola bola v mimoriadne krátkom rekordnom čase postavená. Starosta a správca Štátnej ľudovej školy v Hornom Srní bol človek v tej dobe veľmi vážený a obľúbený. Zvlášť dobrá bola jeho spolupráca s miestnym duchovným d.p. Cyrilom Žemberym a okrem povinnosti vyplývajúcich z horeuvedených funkcií správcu školy a starostu, sa veľa venoval aj kultúre a vzdelávaniu občanov mimo školy. Bol veľmi dobrý huslista a rád si zahral obľúbenú pieseň "Limbora, limbora....". Bol vášnivým poľovníkom, ale pritom príkladným ochrancom prírody. Prípady vandalizmu v prírode alebo ubližovanie živým tvorom (vtákom, zvieratám) prísne trestal. Žiakov viedol láske k prírode, učil sadiť, pestovať ovocné i úžitkové stromy, založil dve škôlky ovocných stromkov a na hodinách ručných prác a niekedy i telocviku vodil žiakov do týchto škôlok a pracoval tam s nimi.

Pozdĺž regulácie koryta rieky Vlára jeho zásluhou boli vysadené okrasné topole a lipy, ktoré ešte aj dnes lemujú časť hlavnej cesty do Čiech.

Obec reprezentoval aj na celoslovenských udalostiach. So zástupcami zastupiteľstva obce a hasičského zboru boli pri vítaní prezidenta Dr. E. Beneša v Tenčianskej Teplej na jeho ceste do Trenčianskych Teplíc. Pri konaní Pribinových osláv v Nitre bola delegácia z obce na celom podujatí. Pri návšteve rumunského kráľa Karola a korunného princa Michala v Bratislave boli aj naši občania. To bolo v rokoch 1933-1936 a Ján Petro s občanmi prejavili kultúrnosť aj mimo rámec obce.

V sociálnej oblasti ležalo Jánovi Petrovi na srdci ťažké bremeno prednostného práva zamestnávania našich občanov pri príležitostných, alebo stálych prácach. Podarilo sa mu urobiť aspoň čiastkové dohody a veľa miestnych obyvateľov dostalo prácu v obci a cementárni.

Pre jeho vlastnosti a hlavne výsledky v živote obce bol v roku 1938 opäť zvolený za starostu, ale vývoj v spoločnosti zmenil aj jeho pôsobisko. V roku 1939 odchádza do Bošáce, aby sa po vojne (1945) opäť vrátil k nám. Ako riaditeľ a učiteľ pôsobil v škole až do roku 1961, kedy bol vtedajším odborom školstva ONV v Trenčíne preložený do Soblahova. Tam sa skončila jeho učiteľská cesta.

Aj napriek tomu, že v dobe zložitých rokov 1945-1961 sa javí osoba Jána Petru rozporuplná, je našou povinnosťou prejaviť vďaku a úctu za mnohé dobré

činy, ktoré v plodnom období svojho života pre obec a školu vykonal. Zvlášť pri milej spomienke 60. výročia postavenia budovy školy, ktorá sa krásne rozrástla. A pri tom Ján Petro bol.

Anton B e ň o

Jubileum jubilea alebo 555.

Possessio seu villa Zerny - túto podobu má prvá písomná zmienka o Hornom Srní. V septembri roku 1989 sme si pripomenuli dôstojnými oslavami, že od pamätného roku 1439 uplynulo päť a pol storočia. Čas beží neúprosne a od osláv prešlo ďalších päť rokov. V tomto roku je to teda už 555 rokov, čo je existencia Horného Srnie známa v písomných prameňoch. A máme opäť malé jubileum, azda najmenšie, ktoré si zvykneme pripomenúť i osláviť. Päť rokov je aj mierou životných etáp človeka i spoločnosti. Pred nedávnom nás mala každá päťročnica posunúť vpred pri budovaní šťastných zajtrajškov, ale akosti sme sa k nim nepriblížili ... . Ani posledných päť rokov nie je výnimkou.

Je zaujímavé, ak sa jubileum skladá z rovnakých číslic, v našom prípade je trojmiestne. Predchádzajúce jubileum, ktoré pozostávalo z rovnakých číslic bolo v roku 1883 - 444 rokov. V tomto čase žilo v Hornom Srní okolo 900 obyvateľov. Väčšina hornosrňanov sa vtedy živila poľnohospodárstvom, ale objavujú sa tu už aj iné zamestnania: pekár, obchodník, podomový obchodník, krčmár, dvaja kováči, mlynár, mlynárka. Názov obce v tomto období má dve podoby: Trencsénszrny alebo Felsöszrnye. Obidve pomenovania sú maďarské, ale v druhom je už predurčená dnešná podoba názvu Horného Srnia. V maďarčine felsö je po slovenky horné, horný.

Súčasnú podobu našej obce vnímame svojou prítomnosťou, pretože žijeme v tomto čase. Aká bola pred 111 rokmi, to sme sa dozvedeli z historických prameňov i keď nie veľmi bohatých. A budúcnosť Horného Srnie pri ďalšom zaujímavom jubileu - 666. výročí v roku 2105? To s určitosťou nevieme, môžeme len predpokladať, že vzrastie počet jeho obyvateľov. Možno sa rozšíri jeho zástavba v údolí Vláry od dnešnej štátnej hranice s Českou republikou až po chotár Nemšovej. Prípadne Horné Srnie a Nemšová splynú do jedného celku - aké bude mať meno? Či zostane cementáreň jednou z dominánt obce? To bude závislé na dvoch skutočnostiach: od zdrojov surovín na výrobu cementu a

od dopytu po tomto stavebnom materiály. Nie je vylúčené, že v Hornom Srní vzniknú nové pracovné a zamestnanecké aktivity, ktoré sú nám dnes neznáme. Prostredníctvom Lipovca zanechávame pozdrav našim potomkom a nasledovníkom, ktorí si v roku 2105 pripomenú 666. výročie prvej písomnej zmienky o Hornom Srní.

Dr. Milan Chlebana

Zo zasadnutia Obecného zastupiteľstva v Hornom Srní

Obecné zastupiteľstvo v Hornom Srní na svojom poslednom zasadnutí dňa 18.10.1994 na základe žiadosti Okresného veliteľstva Policajného zboru SR v Trenčíne, odsúhlasilo prenájom priestorov jaselského oddelenia MŠ v Hornom Srní na dobu určitú - 3 roky - pre účel umiestnenia Hraničného oddelenia PZ Horné Srnie. K uvedenému rozhodnutiu viedol poslancov OZ dôvod, že toto oddelenie materskej školy je dlhší čas nevyužité. Čiastočne sa tým tiež znížia náklady na budovu MŠ.

Ďalším dôležitým rozhodnutím poslancov obecného zastupiteľstva bol súhlas s odštátnením zdravotníckeho zariadenia, t.j. s bezplatným prevodom zdravotného strediska v Hornom Srní do majetku obce.

Poslanci obecného zastupiteľstva nesúhlasili s prevodom majetku vodární a kanalizácií do akciovej spoločnosti, ktorú by tvorilo viac obcí združených v tejto spoločnosti.

Predvianočno-vianočné zamyslenie

Keď by sme sa pokúsili urobiť "vianočnú" anketu, azda by sme boli trochu rozladení rôznorodosťou pohľadov na Vianoce. Najúspešnejšie a najradostnejšie by z tejto ankety "vyšli" asi deti, ktoré najlepšie vidia podstatu Vianoc. Dospelí by dopadli o niečo horšie ako deti, lebo ich odpovede by boli poznačené zhonom a nervozitou. Preto skúsme aj my dospelí, vniesť do vianočných sviatkov trochu tej našej už odišlej "detskosti". Vtedy určite lepšie, plnšie a hodnotnejšie prežijeme tie dni, na ktoré sa prakticky celý rok tešíme. Nedovoľme si ich pokaziť zhonom, ustrážme si doma pokojnú rodinnú náladu. Nepripustime, aby alkohol, hnevy, zvady narušili tie krásne dni, ktoré sú vo svojej podstate naozaj dňami pokoja a lásky. Lebo Ježiš Kristus, ktorého narodenie tvorí Vianoce, to je pokoj, dobro a láska. Záleží to však od nás, či tieto hodnoty budú medzi nami, alebo nie. Lebo bolo by to na škodu len nám samým, ak by sme tieto vianočné dni prežili v nervozite a napätí.

Chceme, aby Kristus prišiel medzi nás? Vytvorme mu k tomu potrebné podmienky. Nežiadajme a nechcime, aby Ježiš prišiel do rozháranej, rozorvanej duše, v ktorej bude hriech. Ale urobme riadne upratovanie vo svojom vnútri dobrou, úprimnou a nie vynútenou svätou spoveďou. Ak bude v našej duši poriadok, pokoj, potom ľahšie a samozrejmejšie budeme tento pokoj dávať a šíriť okolo seba. Tiež úprimnejšie a pravdivejšie vyznejú z našich úst slová, ktoré budeme v tieto nadchádzajúce vianočné dni hovoriť "Pokoj ľuďom dobrej vôle". Lebo ľuďmi dobrej voľe sa nestávame tým, že to hovoríme, ale že tak aj konáme.

Narodenie Ježiša Krista nás musí všetkých posunúť v každej oblasti života o niečo dopredu. Ak nie, tak sme nepochopili jeho narodenie. Dovoľme všetci, aby Kristus pôsobil v nás, v našich rečiach, v našej mysli a v našich skutkoch. Ak mu to dovolíme, vtedy sme správne pochopili a zúžitkovali jeho príchod - Vianoce - na túto zem.

Nech Božské Dieťa Ježiš obdaruje našu vlasť svojím pokojom a požehnaním.

Maximilián N o s á l

Múdrosti starých otcov:

1. Katarína na blate a Vianoce na ľade.
2. Svätá Barbora ťahá sane do dvora.
3. Od Lucie do Vianoc každá noc má svoju moc.
4. Dievčatá na Ondreja večer triasli ploty:
   "Plote, plote trasiem Ťa, svätý Ondrej prosím Ťa,
   daj mi tejto noci znať, s kým ja bude pred Oltárom stáť"

Zo školských lavíc:

Vianoce

Už sú tu veselé Vianoce,
stromček sa v izbe ligoce.
Deti potichúčku do izby vchádzajú.
Veď je Štedrý večer!
- radosť veľkú majú.

Eva Sabadková, 4.B

Vianočný stromček

Vianočný stromček -
vábi celý domček.
Deti stoličky chystajú
ozdoby naň vešajú.
Mamička a otecko
darčeky im chystajú.

Martina Oslancová, 4.B

Vianoce

Vianoce sú pekné sviatky,
pre deti i dospelých,
radujú sa dobré dietky,
z tých darčekov bohatých.
Janko našiel autíčko,
pod žiarivým stromčekom,
Milka zasa knižôčku,
s veľmi pekným obrázkom.

Zuzana Martišková, 6.B

Zima ide zimička
za dverami klopká.
Sánky berie Anička
veselo si klopká:
Poďte, deti, na briežok,
sánkovačka čaká,
utekajme na Vŕšok
biely sniežik láka

Eva Sabadková, 4.B

Vydavateľ : Obecný úrad Horné Srnie

Zodpovedná redaktorka: Ing. Jolana Hiklová

Registrácia : Okresný úrad Trenčín č. 120-456/1992-RK

Vytlačila : Marta Valovičová, Moravská 4, Nemšová

Foto : Kebísek Jozef